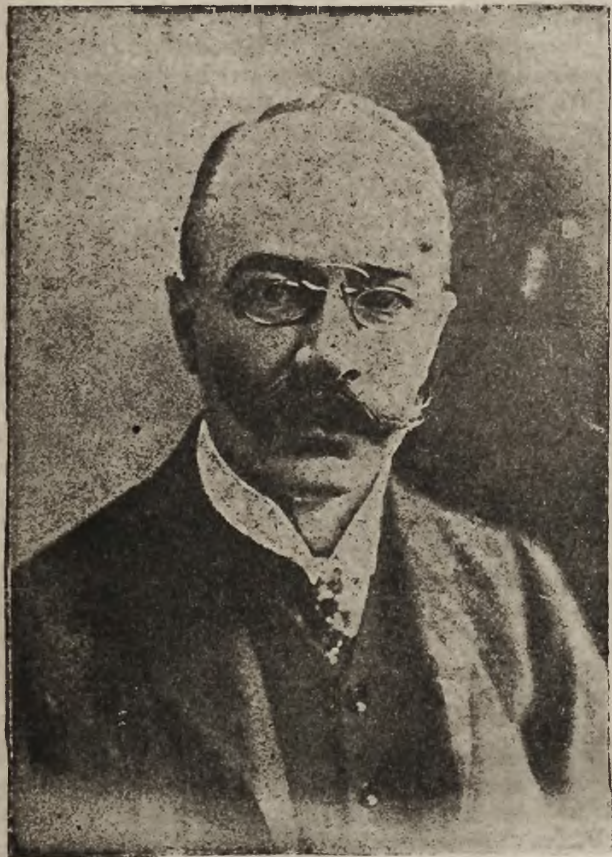

ogólnej" część I. i II., ogłoszone w Krakowie w latach 1893 i 1894.

Po zreorganizowaniu Wyższej Szkoły przemysłowej na typ akademicki, ś. p. Bandrowski został najpierw jej profesorem, a potem dyrektorem i na tem stanowisku życia dokonał.

Przed zgonem złożył kwotę 10.000 marek na założenie biblioteki publicznej w Krakowie.

Pogrzeb jego przy tłumnym udziale publiczności odbył się kosztem miasta. Nad grobem zgodnie z życzeniem zmarłego mów nie wygłaszano.

Zaśegnanie przesilenia gabinetowego: Następca W. Grabskiego, Dr Jan Kanty Steczkowski. dotychczasowy dyrektor P. K. P. w Warszawie.

Zaśegnanie przesilenia gabinetowego.

W poprzednim numerze naszego pisma donosiłmy o ustąpieniu ministra skarbu, Wł. Grabskiego, który z polecenia swej partii podał się do dymisji. W ślad za tem, wrzśli i inni członkowie gabinetu podania o dymisję, skończyło się na szczęście na zmianie tylko na fotelu ministra skarbu oraz handlu i przemysłu. Kwalitacyjny gabinet Witosa utrzymał się u steru, atak narodowej demokracji przeciw niemu nie udał się zupełnie.

Powierzenie teki skarbu nie było zbyt łatwe. Nasze finanse są w tak opłakanym stanie, że potrzeba prawdziwie genialnej głowy i żelaznej ręki, aby raz już zaprowadzić porządek w tej najważniejszej gałęzi administracji państwowej. Jako kandydatów do spuścizny po Wł. Grabskim wymieniano dra Steczkowskiego, Mchalskiego, Szarskiego, Druckiego i kilku jeszcze innych, najpoważniejszym z nich był przecież dr. Steczkowski i z nim przedstawiciele rządu rozpoczęli pertraktacje. Dr. Steczkowski, zdając sobie z tego sprawę, jakie ciężkie bierze na siebie zadanie, postawił szereg warunków, od których uzależnił przyjęcie teki.

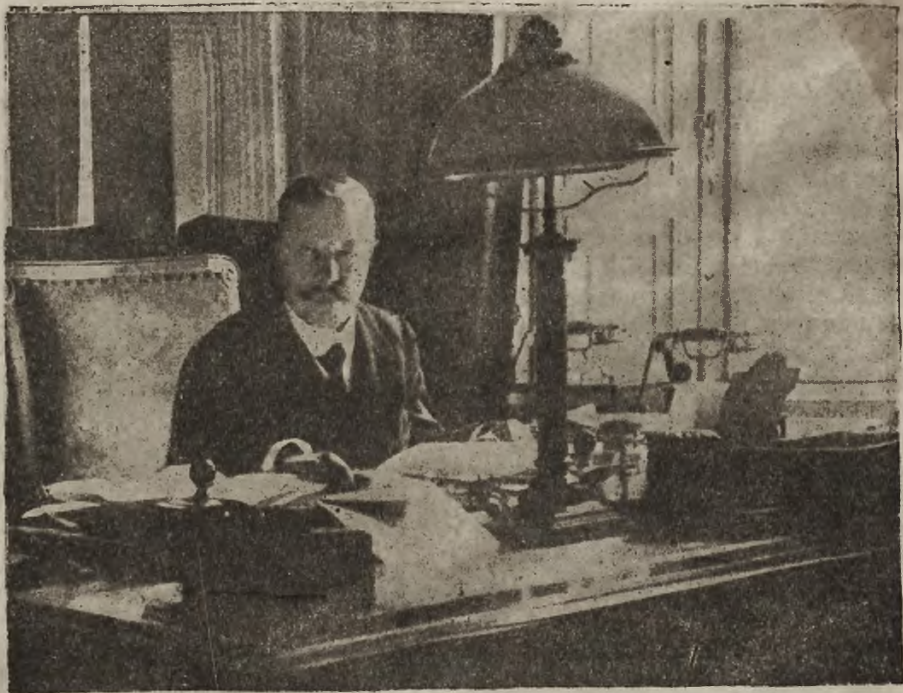
Streszczają się one w następujących dziesięciu punktach:

- 1) Swoboda w reorganizacji min. skarbu.
- 2) Zniesienie urzędów gospodarczych, np. „Pułapu” i gospodarka artykułami, zajętymi przez państwo za pośrednictwem przedsiębiorstw prywatnych pod kontrolą rządu.
- 3) Przeprowadzenie oszczędności w organizacji urzędów państwowych.
- 4) Zniesienie odrębnej gospodarki pieniężnej poszczególnych władz. (Są to tak zwane punkty Bilińskiego)
- 5) Wstrzymanie wykonania ustawy o pożyczce przymusowej i poddanie jej rewizji.
- 6) Zaniechanie przez Sejm uchwalania nowych wydatków bez zabezpieczenia im pokrycia.
- 7) Bezwzględny zakaz umów pieniężnych przez osoby i urzędy bez wiedzy ministra skarbu.
- 8) Koncesjonowanie kapitałów zagranicznych.
- 9) Mianowanie delegata ministerstwa skarbu do kontroli wydatków ministerstwa spraw wojskowych.

10) Specyalne zarządzenia dla utrzymania kursu waluty.

Pozatem zastrzegł sobie powrót na zajmowane obecnie stanowisko dyrektora P. K. P., gdyby misja jego spotkała się z niepowodzeniem.

Dr. Jan Kanty Steczkowski jest jednym z najdzielniejszych współczesnych finansistów i ekonomistów w Polsce, a w sprawach gospodarstwa krajowego dał się już poznać jako specjalista w kwestiach naftowych, drzewnych, węglowych itp. Na stanowisku dyrektora lwowskiej Kasy Oszczędności, następnie jako kierownik lwowskiej filii Wiedeńskiego Zakładu Kredytowego, wreszcie dyrektor Banku krajowego — rozwinął dr. Steczkowski bardzo żywą i owocną działalność. Przez krótki czas przewodniczył też gabinetowi warszawskiemu za czasów re-

Nowy rząd w Austrii: Dr. M. Mayer, kanclerz i minister spraw zagranicznych w niemieckiej Austrii.

gencji i piastował w nim tekę skarbu. W lipcu br. powołano go na kierownika Polskiej Kasy Pożyczkowej. Obecna nominacja dra Steczkowskiego spotkała się w całym kraju z jak najżyczliwszym przyjęciem.

Stanowisko ministra handlu i przemysłu objął równocześnie inżynier Stefan Przanowski.

Z naszej sceny Marya Malicka, artystka dramatyczna teatru „Bagatela” w Krakowie.

Nowy rząd w Austrii.

Była monarchia austriacka wyszła jak najgorzej na tymczasu się berlińskiej kłamki. Wraz z Niemcami runęła i Austria, ten sztuczny zlepek różnego rodzaju narodowości, przypominający tak wieżę Babel. Na gruzach byłego państwa habsburskiego po-

wstał cały szereg organizmów politycznych o tle narodowym. Sama Austria pozostała małym państwem, okrojonym ze wszystkich stron, a liczącym zaledwie kilka milionów mieszkańców. *Die schönste Kaiserstadt* spadła do rzędu średnich miast, dawny jego przepych i bogactwo znikły z chwilą przemiany na republikę niemiecko-austriacką.

Od chwili przewrotu socjaliści wiedzący ujeli ster rządów w swoje ręce i ich zadaniem było głównie staranie się o połączenie ściśle z Rzeszą niemiecką, co jednak spotykało się z stanowczą opozycją Koalicji. W republice niemiecko-austriackiej zaczął się coraz bardziej rozwijać ruch komunistyczny, zwłaszcza zaś w czasie dojścia do rządów na Węgrzech Beli Kuhna i towarzyszy. Po upadku Beli Kuhna znalazł gościnne przyjęcie na ziemi austriackiej,

rząd dra Rennera otaczał go troskliwą opieką, a po tem pozwolił mu uciec za granicę.

Socjalistyczno-komunistyczne rządy doprowadziły Austrię do zupełnej ruiny, dotychczasowy kierunek utrzymać się nie mógł, a że nie miał racji byto, tego dowodem wynik wyborów do Zgromadzenia Narodowego, odbytych w październiku b. r.

Wybory te przyniosły bardzo dotkliwą klęskę socjalnym demokratom; ze stanowiska najsilniejszej partii schodzą oni obecnie na drugie miejsce, chrześcijańsko socjaliści uzyskali około 20 nowych mandatów, t. j. tyle, ile wynosi strata socjalistów.

Zupełnie zmiażdżeni zostali komuniści, którzy nie uzyskali ani jednego mandatu. Dzienniki zaznaczają, że rezultat ten wywołał dobre wrażenie zagranicą, gdyż zagranica przekonała się, iż Austria nie jest podatnym gruntem dla eksperymentów komunistycznych.

Skutkiem wyniku wyborów przeszły naczelną stanowiska w Austrii w ręce chrześcijańsko socjalnych. „Arbeiter Zeitung” zapowiada, że socjaliści przejdą do opozycji.

Oprócz komunistów, ponieśli klęskę także wazech Niemcy, którzy stracili 5 mandatów. Znamienne jest, że w Wiedniu głosowali za chrześcijańsko-społecznymi także żydzi ze sfer handlowo-przemysłowych. Główna przyczyna wyniku wyborów gwałtowną zwykłą.

Mimo przewagi socjalistów, chrześcijańsko społeczni byli na tyle silni, że socjaliści licząc się z tem, musieli ich dopuścić do udziału w rządzie. Jakkolwiek zajmowali oni resorty podrzędniejsze, to jednak w każdym razie stanowili poważny hamulec dla reformatorycznych eksperymentów socjalistów. San ten trwał 2 lata. Jednak z biegiem czasu różnice w poglądach na uregulowanie kwestii społecznych zarysowały się tak wyraźnie, że w końcu obie te partje, widząc, że wspólna praca stała się niemożliwą, postanowiły poddać się próbie sił przez ponowne wybory do Zgromadzenia Narodowego. Socjaliści ponieśli dotkliwą, ciężką klęskę. Jest to dowodem, że w opinii szerokiej kół austriackich zaszedł stanowczy zwrot w kierunku ładnego, porządku i racjonalnej, nieeksperymentującej odbudowy państwa.

Wobec tego nie może dziwić fakt, że handlowo-przemysłowe sfery żydowskie Wiednia, w imię interesów ekonomicznych, głosowały za swoimi prze-